

Avaluació en l'àmbit de la tutoria

- El més important de l'avaluació és l'avaluació formativa:
  - La que fas dia a dia, analitzes el procés, pots posar en marxa les accions proactives/preventives.
  - No és res més que donar validesa pedagògica a l'avaluació.
  - L'avaluació és un instrument que sobre tot ha de servir al propi alumne.
  - L'avaluació ha d'estimular a l'alumne:
    - Si és només un instrument punitiu, estem estigmatitzant-la com a instrument.
    - Ha de ser vista com els indicadors que orienten on sóc/on puc arribar/visualitzen el que he guanyat.
    - Cada fita assolida ha de tenir una recompensa, com a estímul per a seguir avançant.
  - L'avaluació formativa ha de ser el retrat de la teva evolució:
    - Amb diferents facetes, avancem de manera diferent, però podem saber "on estem".
    - La devolució de l'avaluació formativa és un compromís docent de primer ordre.
    - I també funciona com indicador, per saber si alguna cosa no està funcionant.
    - Els pares també tenen dret a participar d'aquesta avaluació formativa:
      - "El meu fill en què no acaba de funcionar?"
      - "Vostè té una hipòtesi del perquè, i del que ha de fer ara?"
      - "En quins aspectes/des de quan va malament?"
      - "En què el puc ajudar jo?"

- Si a l'alumne el formem en aquesta cultura de l'avaluació, ho acabarà exigint ell.
  - Hem de poder raonar l'avaluació "numèrica".
  - Al corregir, també hem de retornar. Devolucions contínues en tot el procés.
  - (També cal reclamar els espais per a poder fer això!).

- L'avaluació final, així, esdevé un tràmit:
  - Si s'ha anat avaluant i s'ha vist l'evolució, ja està feta l'avaluació final.
  - Per què hem de fer una votació al final d'un procés que la nostra tasca és anar-lo vigilant en tots i cadascun dels elements del procés?
  - Què hem de decidir al final? No ho hauríem hagut de diagnosticar al principi?

- Dues propostes funcionals pels tutors:
  - Consensuar i pensar els tres moments de l'avaluació a l'inici del curs, i consensuar-ho com a equip docent
    - Avaluació professor dins de l'aula
    - Junta d'avaluació
    - Devolució

  - Quan a la junta d'avaluació s'encalla la discussió amb un alumne, sistematitzem-ho. Dues propostes:
    - Aplicació del triangle:
      - L'alumne podia aprovar?
      - Volia aprovar?
      - En sabia per aprovar?
      - Què hem fet nosaltres?

- DAFO:
      - Debilitats, amenaces, fortaleces, oportunitats.
      - Inventari de punts forts/febles de l'alumne.
    - Tot plegat ens dóna el "pes" de l'alumne com a conjunt.
- Si aquest criteri l'apliquem des del començament, ja ho tindrem de cara a l'avaluació final.
- En l'avaluació també és bo combinar activitat /diversitat metodològica:
  - De les activitats que ja tenim dissenyades en el procés d'ensenyament/aprenentatge, com avaluem cadascuna d'elles?
  - Hem de diversificar al màxim la informació que després ens permetrà fer una avaluació global.
  - L'alumne ha de veure que tot el que fa i li demanem té repercussió en l'avaluació. Tot compta per l'avaluació.
    - Així no és difícil posar l'actitud/el comportament.
    - Si no, els esforços que fa no es consideren fites per l'avaluació, i es cremen.
- Si fem una avaluació formativa serem més eficaços, guanyarem qualitat, i l'alumne també:
  - Seran fets, es podrà veure.
  - Però ho hem de demostrar:
    - No estem fent això per un tarannà/ideologia – només-, sinó perquè té uns resultats palpables en l'alumne.
    - Davant d'aquests arguments, els professors "no implicats" només poden presentar fracàs.

- Símil d'una junta clínica (sanitària):
  - Reunió dels metges per avaluar que es fa amb els pacients.
  - Què passaria en una planta mèdica on un 30% dels pacients morís (a dins o a fora després).
  - “Tenim un % molt alt de morts”!
    - Ha entrat una infecció! (Contra el sistema: LOGSE, LOE...)
    - Que vingui l'especialista! (I s'emporti el malalt).
  - El malalt que va a l'hospital es posa en mans d'algú que sap que el posarà bé.
    - El pare té la confiança que el fill tornarà de l'escola amb una formació bàsica general...
      - I li donem l'alumne *mort*?
      - L'hem tingut 13 anys ingressat per això?
  - Al metge no se li pot morir el pacient, però als docents sí?
    - La nostra obligació, treballant en persones, és evitar això.
  - Les variables dels metges no depenen únicament de la voluntat dels pacients, sinó de fets... Mentre que la feina dels docents depèn de voluntats...
    - Això és un terç del triangle: “vol”, falta el “pot” i el “sap”.
    - La motivació és “crear la necessitat”: hem de pensar com creem les necessitats als alumnes perquè vulguin fer allò.

- Però als metges també els moren pacients.
  - D'això aprenen coses que permeten salvar la vida d'altres.
  - En el nostre terreny també hauria de ser així.
    - Quan al metge li mor un pacient, apareix un advocat i t'inhabilita.
    - A la docència "encara no passa"!

- Al metge se li suposa que sempre tindrà la voluntat de guarir.
  - En el camp docent també hauria de ser així. La voluntat d'anar "salvant alumnes" hauria de ser-hi sempre.

- El triangle també s'hauria d'aplicar als professors:
  - Alguns professors potser no poden.
  - Alguns professors potser no volen.
  - Alguns professors potser no en saben.

- Quan fem una junta d'avaluació, fem servir un munt d'adjectius sobre els alumnes que segurament ens ajuden a compensar un sentiment –de vegades no conscient- de fracàs.